

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

instinkter sløves, at vor årvågenhed, vor danske selvhævdelse, tager skade.

De nye signaler er pausesignaler. Jeg har været optaget af den store sønderjyske erhvervsudstilling. Sønderjysk industri og håndværk viste, at vi kan andet end politisere, vi kan samarbejde til alle sider, glæde os med hinanden over, hvad der er nået i de 36 år siden genforeningen, og udveksle erfaringer og ideer til nye fremskud til gavn for vor hjemstav. I de sydlige og sydvestlige egne må der mere gang i det. Det hovedbrud optager mange hjem, og gid vi kunne bringe det her over til København.

På en måde står vi nu, hvor vi stod i 1920, rede som dengang til at fjerne den gnidningsflade, der var opstået mellem Danmark og vor nabo Tyskland. Flere og flere har nu indset, at vor 1920-mindretalslovgivning var alt for god til at rendes over ende; men ingen bølge er så stærk som en stemningsbølge. Nu har den lagt sig, fuldt og helt, og nu er dagens gerning i Nordslesvig en økonomisk opbygningspolitik til gavn for os alle, både dansksindede og tysksindede, til gavn for vor landsdel, men også til gavn for vort land.

Johan Poulsen: I sin åbningstale ved indledningen af indeværende folketingsssamling den 2. oktober i år udtalte den højtærede statsminister i sin omtale af Færøerne, at øerne havde en række problemer, til hvis løsning inden for en overskuelig fremtid statens medvirken ville være ønskelig. Den højtærede statsminister strejfede ligeledes tanken om at søge udarbejdet et mere langsigtet program for statens støtte til foranstaltninger, der kan fremme udviklingen på Færøerne.

Det må måske være mig tilladt i tilknytning til den højtærede statsministers udtalelse af fremsætte nogle få bemærkninger.

Takket være gennemførelsen af loven om oprettelse af et realkreditinstitut for Færøerne, hvis hovedopgave skulle være at yde lån mod pant i fiskerfartøjer, og takket være anden hermed sideløbende lovgivning, hvorved såvel Færøernes lagting som statskassen yder betydelige bidrag til fremme af bygning af nye fiskerfartøjer, er der i det sidste par år sket betydelige fremskridt med hensyn til fornyelsen af den færøske fisker-

flåde, omend der stadig er langt igen, inden fornyelsen er sket i et sådant omfang, at den færøske fiskerflåde som helhed kan betegnes som tidssvarende og dermed konkurrencedygtig med fiskerflåderne i vore nabolande, navnlig Island, Norge og England. Alene løsningen af denne opgave er så kapitalkrævende, at det vil være svært for øerne alene at imødekomme andre berettigede krav, der trænger sig på og kræver en løsning. Jeg vil benytte lejligheden til fra dette sted at udtale en tak til regering og folketing for værdifuld hjælp og medvirken til løsning af denne meget vigtige sag.

Da fiskeriet er det bærende erhverv på øerne, vil det være naturligt først at nævne de sager, der har tilknytning til dette erhverv. Her kommer i første række udbygningen af vore havne. Skønt der særlig under og efter den sidste verdenskrig er bygget et betydeligt antal havne på øerne og investeret anseelige beløb i disse anlæg, er behovet for sådanne langt fra tilfredsstillt. Overgangen til mere moderne og mere intensive driftsformer stiller uundgåeligt større krav om større havne- og kajanlæg. Særlig sildefiskeriet stiller store krav om udstrakte kajarealer, hvor silden skal forarbejdes. Foruden en række eksisterende anlæg, der grundet på den stærkt voksende trafik kræver udvidelse, er det særlig Thorshavn havn, der trænger til en yderligere udbygning, om den skal tjene sit formål: at skabe læ under alle vindretninger, således at der bliver rolige arbejdsforhold for det store antal fartøjer, der søger denne havn. Det er særlig sydlige og østlige vinde, der medfører de største ulemper, og da Thorshavn ligger ret udsat, kræves der ud over de allerede opførte anlæg betydelige og ret kostbare moleanlæg for at få det nødvendige læ mod det til tider voldsomme pres, disse vil være udsat for.

Et andet sagsområde, der er af overordentlig erhvervsmæssig betydning særlig for udbygningen af vore kommunikationsforhold, er udbygningen af vort vejnet. Hertil kræves betydelige beløb, da forholdene medfører, at vejbygningen mange steder deroppe er vanskelig og som følge deraf også kostbar. Det er særlig tre hovedveje, der er tale om, nemlig vejen Hove—Ørdevig på Syderø, vejen Thorshavn—Kollefjord, den såkaldte Oyggevæger, og